

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΜΜΑ



ΤΑΝ ό σέρ Κλάουντ Μάλιας γύρισε από τό Έπιστολιό Έπιμελητήριο καί κάθισε μπροστά στό μεγάλο γραφείο του, ελδε άμέσως τό γραμμα πού ήταν τοποθετημένο μπροστά στό καλαμάρι του, πού ήταν από χρυσό καί άνοιχα. Δάφο τό γάμο του από τόν πόνγκισα τής Ουάλλιας.

Ό φάκελλος δέν ήταν κλειστός. Ό σέρ Κλάουντ Μάλιας έβγαλε νεφρικα από μέσα τήν έπιστολή καί διάβασε τά έξής :

«Άγαπήτē Κλάουντ.

«Αυτός είναι ό τελευταίος μου άποχαριτωμένος...»

Κατάληκτος, μ' ένα ξαφνικό πόνο στην καρδιά, γύρισε τή σελίδα καί έβριξε μιά ματιά στην ύπογραφή :

«Η άφοσιωμένη σου Γερτρούδη»

Έκείνη τή στιγμή μπήκε ό γραμματέας του.

Έχω τό γραφή μερικά γραμματά, τού είπε ό σέρ Κλάουντ Μάλιας με παράξενη φωνή. Αφήστε με μόνο ! Θα σας φωνάξω άργότερα...

Μάλιαστα, κύριε. Θέλετε μίαν να διητε τήν έξθεσι ; ...

Όχι, όχι. Πηγαίνετε, λοιπόν...

Ό γραμματέας βγήκε από τό γραφείο, κλείνοντας άθρόονα τήν πόρτα.

Ό σέρ Κλάουντ Μάλιας άνοιξε πάλι τό γραμμα.

«...ό τελευταίος μου άποχαριτωμένος. Δέν μπορώ πειά να τήν ύποφέρω αυτή τή ζωή. Φεύγω για τήν Ιταλία. Θα καθίσω σε μιά βίλλα στη Φλωρεντία. Θα σε παρακαλέσω να μ'ην έρθης να με βρής εκεί κάτω. Ξέρω πολύ καλά ότι δέν μπορείς να φύγης αυτές τίς ήμέρες από τό Λονδίνο...»

Κλωμός, μ' ένα χροίο ίδρωτα από τούτο, διάχρυσος τή ζέση του για να πνίξη ένα λυγμό.

«...από τό Λονδίνο. Αυτή ή λύσις στό δράμα τής ζωής μας είναι ή καλύτερη άπ' άλλες. Κλάουντ, δέν είμαστε φτεαγμαμένοι ό ένας για τόν άλλο. Δέκα χρόνια συζυγικής ζωής τό έδειξαν καθαρά. Έγω τό έχω καταλάβει εδώ κι' έξη, έπί τρία χρόνια. Έσύ όστόσο ποτέ σου δέν κατάλαβες ότι με δολοφονώεις δάον από τόν καιρό. Κι' όμως αυτή είναι ή μόνη αλήθεια...»

Τή δολοφονώεις ; Τό αίμα του άνέβηκε ξαφνικό στό πρόσωπό του. Μά ήταν άδύος !

«...ή μόνη αλήθεια. Έσύ ζώσες τή ζωή σου καί δέν συλλογίζοοοι ποτέ τή δική μου. 'Υστερ' από πέντε ή έξη χρόνια, θά είμαι πειά γρηά καί δέν θά έχω άρχισει άκόμα να ζω... Δέν μπορώ να ύποφέρω από τήν κατάσταση. Δέν μπορώ πειά να σε ύποφέρω. Αυτή είναι ή σκληρή αλήθεια. Μου έχεις γίνει άνυπόφορος, φίλε μου, με τίς τρελλές κερδοσκοπίες σου, τίς άτέλειες δουλειές σου καί τήν ψυχρή σου σοφασρότητα. 'Α ! τά φτωχά μου νεύρα ! Ποτέ σου δέν πρόσερες πόσο ήμουσι δυστυχιομένη ! Νομίζεις λοιπόν ότι μου εινε άρκετό να μου δείχνης ότι μ' άγαπάς, έτσι, «άν πασοάν», μεταδό ένός πολιτικού γεύματος καί ένός τσιγιοού τού άρχιεπισκόπου ; ...»

Ό σέρ Κλάουντ Μάλιας άνατριχίωσε. 'Η Γερτρούδη τόν είχε πληγωσει.

«Σε πληγώνω, τό ξέρω, είμαι σκληρή, άουγκώρητη, μα τί θέλεις ; Δέν μπορώ πειά να πνίγω αστά τά παράπονα. Έσύ είσαι πολύ σοφασρός, Κλάουντ. Έγώ δέν είμαι. Έτσι εινε ό χαρακτήρας μας. Δέν είσαι καλύτερός μου. Είσαι μόνο διαφοροετικός από μένα. Δυστυχώς όμως ύπάρχουν μερικά πράγματα πού δέν μπορείς να τά καταλάβης. Γι' αυτό, ύστερ' από τή σκηνή πού μου έκανες σήμερα τό πρώτο, δέν μπορώ πειά να ζήσω κοντά σου...»

Ποιά σσηνή ; Δέν τής είχε κάνει χαμιά κσηνή ! Είχε σκηωθεί μόνο λίγο βιαστικά, πριν τελειώσει τό πρόγευμα, γιατί είχε να διαβάσει μερικά έπιείγοντα γραμματά...

«...κοντά σου. 'Αντίο, Κλάουντ. Είσαι ένας τίμιος, εθός, εδουνειόητος κι' έξυπνος άνθρωπος καί θά πιάς πολύ μπροστά, φίλε μου. Γι' αυτό λοιπόν δέν θέλω να γίνω εμπόδιο στό δρόμο σου. Κάνε ό,τι θέλεις. Έγώ έχω βαρεθεί πειά. Θέλω με κάθε τρόπο τήν έλευθερία μου. 'Όλα πειά τελειωσαν μεταξύ μας...»

»Η άφοσιωμένη σου Γερτρούδη».

Τό γραμμα τού έπεσε από τά χέρια. Τό πήρε πάλι, τό ξαναδιάβασε, κι' έπειτα τό δίπλωσε, τό έβαλε στό φάκελλο καί τό άκούνησε μηχανικά μπροστά στό καλαμάρι, αφηρόντας τά μάτια στ' όνομά του : «Πρός τόν έξοχότατο σέρ Κλάουντ Μάλιας, Βαρωνόητος».

Ό άέρας τού δοματίου τόν έπνιγε. Σηκώθηκε κι' άνοιξε τό παράθυρο. Τί σκάνδαλο ! Συλλογίστηκε τά έργοστάσια του, τόν πόνο του, τ' άπέραντα χητημάτά του, τή φιλανθρωπικά ιδρύματα, τίς διάφορες προεδρείες του, τήν άριστοκρατική οικογένειά του, τήν άνωτέρα κοινωνία τού Σίτυ... 'Η Γερτρούδη τόν είχε εγκαταλείψει ! Τής είχε καταστρέψει τή ζωή ! Έγκαταλείπει ό σέρ Κλάουντ, ύπερήφανος, περιπαθής, επιφιλανκετής, δέν παίρνουν ποτέ τέτοιες άποφάσεις δίχως σοβαρούς λόγους.

Μ' ένα βαθύ άναστεναγμό πέρασε στό σαλόνι κι' έπεσε βαρειά άπάνω σ' ένα σοφά. 'Η Γερτρούδη δέν θά ξαναγύριζε πειά. 'Ηξερε πόσο ήταν πεισματάρα. Θα προτιμούσε να πεθάνη... Κι' όστόσο, τί ύποφρα πού είχαν περάσει τίς πρώτες ήμέρες τού γάμου τους... Πόσο ήταν τρυφερή !... Καί τώρα...

Έκείνη τή στιγμή άκουσε σιγανά βήματα από τό γραφείο του κι' από τή μισανοιχτή πόρτα ελδε μέσα στό ήμίφως τή σιλονέτα τής Γερτρούδης. Είχε ξαναγύρισει. Γιατί άραγε ; 'Η Γερτρούδη πλησίωσε στό γραφείο καί πήρε τό γραμμα. Δέν ήξερε δίχως άλλο ότι ό άντρας τής βροζόταν στό σπίτι κι' ότι είχε διαβάσει τό γραμμα τής.

Τά νεύρα του δέν άντέχνηαν πειά. Κι' άναστίνεζε, δίχως να τό θέλη, σάν να πονούσε...

—Ποός εινε εκεί ; Φώναζε ή Γερτρούδη με πνιγμένη φωνή... Έσύ είσαι, Κλάουντ ;

—Ναι... φηθόσε με κόπο.

—Γύρισες λοιπόν τόσο νωρίς ; ...

—Δέν είμαι καλά, Γερτρούδη... Παραπονέθηκε ό Κλάουντ. Είμαι πολύ κουρασμένος. Γύρισα για ν' αναπαυθώ λιγάκι. Δέν μπορείς να κάνης τίποτα για να μου περάση ό πονοκέφαλος ;

—Άκουσε τό τσαλάκωμα ένός χαρτιού κι' έπειτα στό κατωφλι τού σαλονιού παρουσιόστηκε ή Γερτρούδη.

—Φτωχέ μου Κλάουντ ! Φώναζε με τήν χροσιάλλινη φωνή τής, κι' έσιουπε από πάνω του.

Ήταν τόσο ύποφρη, τόσο δροσερή, ώστε δέν έδειχνε διόλου τά τραύματα τής.

—Τί θέλεις να σου φέρω ; Τού ξαναείπε. Λίγη κολώνια ;

Κούταζε τήν ταξειδιοετική τουαλέττα τής κι' έκανε νόημα με τό κεφάλι. 'Η Γερτρούδη τότε τόν χιάδενε από τούτο πού ό σέρ Κλάουντ νόμιζε ότι είχε περάσει, μέσα σ' ένα τέταρτο τής ώρας, μια θανατηφόρα άφρόστεια κι' ότι τώρα βροζόταν στην άνάφρασι...

—Λοιπόν, λέτε ότι μόλις βγήκε από τό σπίτι ; συλλογίστηκε καλύτερο καί γύρισε πίσω ;

Ρώτησε τόν σέρ Κλάουντ ό λόρδος Μπάργκχαφ, ό εξάδελφος τής Γερτρούδης, τό βράδι τής ίδιας μέρας, ύστερ' από τό δείπνο.

—Ναι, Χάρου. Αυτό σινέβη... 'Από τήν ταρχή μου είχα βάλει πάλι τό γραμμα στη θέσι του, μπροστά στό καλαμάρι, κι' έτσι ή Γερτρούδη δέν ξέρε ότι τό διάβασα... Τού άπάντησε ό σέρ Κλάουντ.

—Εινε μιά πρώτης τάξεως ήθοποιός ! Παρατήρησε ό λόρδος Μπάργκχαφ, πίνοντας τό γουισκι του, στό καντιστιόρι.

Ό σέρ Κλάουντ χαμογέλασε τότε με πίκρα.

—Έγανα ότι ήμουσι άρρωστος, Χάρου... 'Ότι δέν ήμουσι καλά...

—Έπρεπε να τήν πάρης καί να φύγης άμέσως για τήν Ιταλία... Να κάνετε μια καινούργια ζωή για έξη ήμνες...

—Κι' ή δουλειές μου ;

—'Α ! Άντέξ ή κατακαμένες δουλειές σου ! Φώναζε ό λόρδος Μπάργκχαφ. Αφήσε τίς να πάν στην όρη για λίγο καιρό ! Έχεις τόσους διειφθνάς !

—Δέν συμφωνώ μαζί σου, Χάρου... 'Απάντησε ξερό ό σέρ Κλάουντ.

Κι' έπειτα, σ' άλλο τόνο :

—Δέν μου λές, Χάρου... Πρέπει να τής πώ...

—Να τής πής τί ;

—'Ότι διάβασα τό γραμμα. Δέν μπορώ ν' άναχτώ από τό ψέμμα. Δέν εινε τίμο αυτό...

Ό λόρδος Μπάργκχαφ έγινε κατακόκκινος.

—Κλάουντ ! Φώναζε. Για τήν άγάτη τού Θεού, μ'ην είσαι τόσο άνόητος ! Δέν βλέπεις λοιπόν ότι σάπηνες ός εκ θανάτου από μια οικογενειακή καταστροφή ; Τί περιόξες αν τής έλτες ψέμματα κι' ανανες τόν άρρωστο ; Καλύτερα μάλιστα να μείνη αυτό τό ψέμμα για να τό συλλογίσσησι κάθε πρωί... Θα σε βοηθήη να μη κνήνης πάλι τά μεγάλα σφάλματα σου παραλθόντος...

Τήν ίδια νύχτα, στό μικρό σαλόνι, ή Γερτρούδη έξηγοόσε στην λαίδη Μπάργκχαφ τήν περσιπέειά τής.

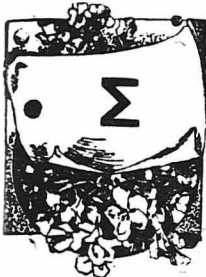
—Ό Κλάουντ θά γύρισε στό σπίτι ύστερ' από πέντε λεπτά... Τής ειπε. Μόλις είχα φύγει... Κι' όμως έπρεπε νάρθη ύστερ' από δύο ώρες !... Εδύναχώς, πήγε άμέσως από σαλόνι. 'Η δυστυχώς... Έγώ δέν είχα φτάσει ακόμα από σταθμό. 'Ημουσι μέση τού δρόμου, όταν θυμηθήκα ότι δέν είχα κλείσει τό φάκελλο ! Καταλαβαίνεις, Μίν... 'Ημουσι τόσο ταραμένη ! Δέν μπορούσα να ύποφέρω τή σκηνή ότι θά τό διάβαζε ό νέος αρχιδουκαμπόλος μας, πού εινε τόσο περιεργός ! 'Όταν γύρισα λοιπόν κι' έτοιμαζόμουσι να κολλήσω τό φάκελλο, έδωσαν τόν Κλάουντ στό διπλανό δωμάτιο. 'Ό καιμένος ! Ήταν σ' τ' αλήθεια πολύ άρρωστος. Έκρημα τότε



Η Γερτρούδη βγήκε στη βεράντα κι' έγκάλιασε τόν άντρα τής

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ



Ε μιά καινούργια ταινία, που γυρίζεται τώρα, θα δούμε τον αγαπητό μας Σαρλό χωρίς το κλασικό του πελά μαύρο μουστακάκι. Το έθεσε στις πολιτικές του πεποιθήσεις. Πρόκειται δηλαδή για το ψεύτικο μουστάκι του κομμοζού τύπου, που έχει δημιουργήσει ο Τσάρλι Τσάπλιν, γιατί έξω από την ταινία είναι εντελώς ξυρισμένος. 'Η μεταβολή αυτή οφείλεται στην έξης αίτια : "Όπως είναι γνωστό, ο Τσάρλι Τσάπλιν είναι κομμουνιστής, και, φυσικά, αντιφασίστας. Έκρινον δὲ ποὺ δὲν ζωνεῖτε πὸ πολὺ εἰς ὁ Χίτλερ. Μετὰ τὴν ἐπιζώρησι βίωσι τοῦ Χίτλερ ἐστὶ Γερμανία, τὸ μικρὸ ψαλλιδισμένον μουστάκι ἔγινε τῆς μόδας καὶ ὀνομάσθη κεινοστάκι ἢ λὰ Χίτλερ. Ἀλλὰ τέτοιον εἶνε καὶ τοῦ Σαρλό τὸ μουστάκι. Ὁ Τσάρλι Τσάπλιν λοιπὸν δὲν τὸ ἀνέχεται αὐτό. Νὰ ἔχη ὁ Σαρλό ὁμοιότητα μετὰ τὸν Χίτλερ ; Ποτέ. Μὰ πὺς νὰ γάνη ; Νὰ χαλάσῃ τὴ μορφή του τύπου ποὺ ἔχει δημιουργήσει καὶ ἔχει ἐπιβάλῃ ἐπὶ τὴν ἀγάπῃ τοῦ κόσμου ; Ἐσκέφτηκε πολὺ πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ κατέληξε ἐπὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ διαδηλώσῃ τὸν ἀντιχιτλερισμὸν τοῦ ἑαυτοῦ θεατρικοῦ τριού. Στὴ νέα του ταινία λοιπὸν ἔβαλε μίαν σκηνή, ποὺ ὁ Σαρλό μπαίνει σ' ἕνα κοριεῖο νὰ ξυριστῇ τὰ γένειά του. Ἐκεῖ βλέπει χρησιμοποιεμένης τῆς εἰκόνας διαφόρων μεγάλων ἀνδρῶν, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ Χίτλερ. Θυμῶνται τότε, ἀρπάζει ἕνα ξυράφι καὶ φράπ - φρούπ, ξυρίζει τὸ μουστακάκι του καὶ τὸ πετάει ἐπὶ τοῦ ἡρώου τοῦ Χίτλερ - τῆς εἰκόνας του, δηλαδή !...

Στὴ γιτλερική Γερμανία βέβαια ἡ ταινία αὕτη δὲν θὰ παηχθῇ. Θεὸς ἡγάξου !...

Τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Ἀυγούστου οἱ ἀπομειναντες πιστοὶ ἐπὶ τὴν ἀνῆλ τῶν Ροδόλφου Βαλεντινο ἔφαλλαν μνημόσινον ἰσχυρῆ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του. Εἶνε ἐννῆα χρόνια ἀφ' ὧν ἐπέθανε ὁ Βαλεντινο καὶ ἀκόμα ὑπάρχον ἀνθρώποι ποὺ τὸν κλαῖνε. Αὐτὸ θὰ πῇ γῆρας !

Στὸ Χόλλυγουντ ἕνας ἠθοποιός, Βίλφρεντ Λούκας ὀνομαζόμενος, ἐσημείωσε ἕνα πρωτοφανὲς ρεκόρ. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔπαιξε τὸν χιλιεστὸν ῥόλον του. Ἐλαβε δηλαδή μέρος ὡς ἠθοποιός ἐπὶ γύρισμα χιλίων ταινιῶν. Εἶνε ὡστόσο μόλις σαρανταπεντάτης καὶ ἐργάζεται ὡς ἠθοποιός τοῦ κινηματογράφου 21 χρόνια. Εἶνε λοιπὸν σχετικῶς νέος. Πῶς τότε κατώρθωσε νὰ φτάσῃ αὐτὸ τὸ ρεκόρ ;

—Δὲν ἠπῆρξα ποτέ πρωταγωνιστής, ἀπάντησε στοὺς δημοσιογράφους, ποὺ τὸν ρώτησαν σχετικῶς. Δὲν ἤμουν ποτέ ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου, οὔτε καὶ θέλησα νὰ γίνω. Ἐκανα πάντα τὴ δουλειά μου εὐνοειδίχτη, δουλεύω καλὰ τοὺς ῥόλους μου καὶ ἔτσι δὲν μοῦελεψε ποτέ δουλειά. Ἐργάζομαι καὶ τοὺς δώδεκα μῆνας τὸ χρόνο. Ἐχω παῖξει μ' ὅλους τοὺς ἀστέρες, ἄντρες καὶ γυναῖκες. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐτέρωσαν, ἐδύσαν, ξεχώστηκαν. Ἐγὼ μόνω !...

Ἐνας στενὸς φίλος τοῦ Τσάρλι Τσάπλιν ἔκανε τὴν ἀποκάλυψιν ὅτι ὁ δημιουργὸς τοῦ Σαρλό ἄρχισε τὴν σταδιοδρομία του ἐπὶ τὸ θέατρο, ἀπὸ παιδικὰ ὡστὸ ἐτῶν. Ἐχε προσληθῆ, δηλαδή, ἡπηρετάκος σ' ἕνα ἀγγλικὸ θέατρο, μετὰ μισθὸν δέκα σελίνια τὴν ἐβδομάδα, τοῦ ἔδιναν δὲ ἄ-

τὸ γράμμα καὶ πῆγα κοντὰ του. Τί ἄλλο μπορούσα νὰ κάνω ; Κι' ὅταν μοῦ ἔκανε λόγο ὅτι ἤθελε νὰ ξεκουρασθῆ, συλλογίσθηκα : «Γιατὶ νὰ μὴ δοκιμάσω τὸ φῶγο μαζί του γὰρ τὴν Ἰταλία ; Μήπως ἀπάνω σὲ μὴ στιγμή τρέλλας δὲν ἔγραφα ἐκεῖνο τὸ γράμμα ;»

Ἡ λαῖδη Μάργκραβ τὴν χύταξε μετὰ διαρκόμενα μάτια. —Τὶ περιπέτεια, Γετρούδη, τί περιπέτεια !... —Κοι τί τύχη ! Φώναξε ἡ Γετρούδη. Τί τύχη ! Γιατὶ ἂν ὁ Κλάουντ εἶχε διαβάσει τὸ γράμμα, δὲν θὰ ξαναγύριζε πειδ. Τώρα ἂν ὦς ἔχω τὴν ἐλπίδα μᾶς καινούργιας ζωῆς, μᾶς καινούργιας εὐτυχίας !... —Γετρούδη ! Φώναξε ἐκείνη τὴ στιγμή πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ὁ σὲρ Κλάουντ μετὰ τρυφερότητα. Ἡ Γετρούδη φίλησε τὴ λαῖδη Μάργκραβ καὶ εἶπετα μ' ἕνα εὐτυχισμένον χαμόγελο ἀνοῖξε τὴν πόρτα, βγήκε ἔξω ἐπὶ τὴν βεράντα καὶ ἀγκάλιασε τὸν ἄντρα της....

ΑΡΝΟΛΔ ΜΠΕΝΝΕΤ

(Εἰδήσεις, πληροφορίες, κουτσεμπολις).

κόμα τροφῆ, κατοικία καὶ ρούχα. Ἐτεῖ ὁλος ὁ μισθὸς του ἔμενε καὶ, σὰν καλὸ παιδί, τὸν ἔστειλε ἐπὶ τῆς φτωχῆς μητέρας του. Μπράβο, Τσάπλιν. ***

Μιά ἀμερικανικὴ κινηματογραφικὴ εἰταιρεία προσέλαβε γὰρ πρωταγωνιστρία τὴ Γαλλίδα δεσποινίδα Ἀντοῖ Ντοριά, ποὺ εἶχεν ἀνακηρυχθῆ ἄλλοτε «Ἡ ὀραϊότερη ξανθὴ τοῦ Παρισοῦ». Ἡ Ντοριά ἐγύρισε καὶ ἄλλες ἀρκετὲς ταινίες καὶ προβλέπεται πὸς τὸ ἀστέρι τῆς θὰ λάμψῃ γρηγορὰ ἐπὶ τὸν κινηματογραφικὸ στερεῶμα. ***

Στὸ Χόλλυγουντ γυρίζεται παρὸν ἡ μεγάλῃ ἐπιτυχία τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου «Γιοῦντέξ». Στὴ Γαλλία παλιν γυρίζονται διάφορα ἔργα μεγάλων συγγραφέων. Μετὰ τὴν «Κα Μπαρβάρ», τοῦ Φλωμπέρ, γυρίζεται τώρα ὁ «Ζωσλέν», τοῦ Λαμαρτίνου. ***

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, προκειμένου ν' ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Ἡ βασίλισσα Χριστίνα τῆς Σουηδίας», ἔκανε μίαν εὐγενεὴ χειρονομία, ποὺ συνεκίνησε τὴς νύκλους τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐδῶκε γὰρ νὰ παῖξῃ τὸν πρῶτον ἀνδρικο ῥόλον ἠθοποιῶν τὸν Τζὼν Τζέιμπερτ, ἄγνωστο ἐπὶ τὸν βωβὸν κινηματογράφου, εἶχε βοηθήσει τὴν Γκρέτα ἐπὶ τῶν πρῶτων τῆς βίαια, ὅταν προσηύχθη ἐπὶ τὸν Χόλλυγουντ ἀπὸ τῆς Σουηδίας. Ὑστερὰ ὁ Τζέιμπερτ, ὅταν ἀρχίσῃ ὁ βωβῶν κινηματογράφος, ἐπειδὴ δὲν εἶχε δυνατὴ φωνή, παραμερίστηκε.

Τώρα ἡ Γκάρμπο τοῦ παρέχει τὴν ἐνκαίρεια ν' ἀναδειχθῇ παλιν, δεῖχοντάς του συγχρόνως τὴν εὐγνωμοσύνην της.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ σχετικῶς, ἐπὶ τὸν Χόλλυγουντ, ὅπου μαίνονται ἡ ἠθλοποιία, τὰ μίση καὶ ἡ φοβερὴ ἐγωπάθεια, τέτοιες εὐγενεῖς χειρονομίαι δὲν εἶνε καὶ πολὺ συνηθισμένες. ***

Ἡ Μαίρη Πίκφορντ, ποὺ ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ ἀπουσία, ἐπανήλθε ἐπὶ τὸν κινηματογράφου, δὲν ἔχασε καθόλου ἀπὸ τὴν δημοσιότητα της καὶ τὸ μῆρο της. Παῖξει τοὺς ἐλαφροὺς κωμικοστικῶς ῥόλους, σὰν καπὲλα δεκαετῶν χρόνων, «νεανικώτερη» καὶ ἀπ' ὅλες τῆς πραγματικὰ νέες βεντέτες.

Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς πῶς εἶνε κιάπιστος καιρὸς ποὺ ἔχει περάσει τὰ σαράντα !...

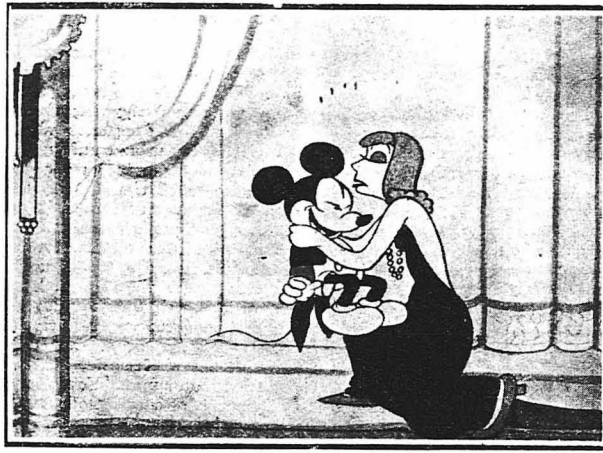
Ἄμα τελειώσει τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Τὰ Μυστικά», ἡ Πίκφορντ θὰ παῖξῃ σ' ἕνα ἔδαρτο τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐξ ἀφορμῆς δὲ αὐτοῦ τοῦ συμβολοῦ τῆς, ἐκτελοφῶρησεν ἡ διάδοσις πῶς πρόκειται ν' ἀφῆσῃ πειδὴ τὸν κινηματογράφου καὶ ν' ἀσπεροθῇ ἐπὶ τὸ θέατρο. ***

Ὁ Κόρλαϊν Ρόμπινσον, ποὺ ἐπὶ δεκάξῃ χρόνια διηθῆνε τὸ γραφεῖο προλαγνάδας τοῦ Τσάρλι Τσάπλιν, ἐδημοσίωσε πρὸ ἡμερῶν ἕνα βιβλίον, τὸ ὁποῖο διηγεῖται ἕνα σωρὸ ἀνέκδοτα γὰρ τὸ χαρακτήρα, τοὺς ἔρωτες, τὴ ζωὴ καὶ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Τσάρλι Τσάπλιν. Τὸ βιβλίον εἶνε γραμμένον μετὰ πνεῦμα ὄχι πολὺ εἰναικὸ γὰρ τὸν Σαρλό. Ὁ συγγραφεὺς θέλει ν' ἀποδείξῃ πῶς ὁ Τσάρλι Τσάπλιν ἐπὶ τὴν ἰδιωτικὴν του ζωὴν δὲν εἶνε τῶσον εὐγενεὴς καὶ συμπαθητικὸς ὡπὸς ὁ Σαρλό τῆς ὀδῆσος. Ἐνας ἄλλος συγγραφεὺς, Γάλλος αὐτός, ὁ Πῶλ Ντεμαζέ, ἔγραψεν ἕνα θεατρικὸν ἔργον μετὰ πρωταγωνιστὴν τὸν Τσάρλι Τσάπλιν, ὁ ὁποῖος ζῆ, κινεῖται, σκέπτεται, ἀνάμεσα σ' ὅλες τῆς διασημότητες τοῦ Χόλλυγουντ. ***

Ἐνα νέον κινηματογραφικὸν ἀστέρι λαμβάνουν οἱ Γάλλοι : Τὸν Κλωντ Λεμάν. Ὁ Λεμάν ἔχει διακριθῆ ὡς πρωταγωνιστὴς ὀπερέττας καὶ κατόπιν ἐπὶ τὴν «Κομεντὴ Φρανσέζ». Ὁ γαλλικὸς κινηματογράφος περιμένει πολλὰ ἀπ' αὐτόν. ***

Ὁ πολυάριθμος θαυμασταὶ τῆς Μπριγκίττε Χέλμ, μετὰ τὴν κλασικὴν ὀμορφίαν της, παραξενεύτηκαν πολὺ, ἀκούοντας τὴν Μπριγκίττε νὰ τραγουδῆ μετὰ ὀραία φωνὴ ἕνα ταγχο, ἐπὶ τὴν ταινία «Τὸ Ἀστρο τῆς Βαλέντινας», καὶ διερωτῶντο μήπως τραγουδοῦσεν ἄλλη ἐπὶ τῆς θεοῖς της, ὅπως γίνεται συνηθῶς.

Κε' ὅμως ἡ Χέλμ δὲν ἔχει «ντομπλαρισθῆ». Τραγουδαίει ἡ ἴδια, ἐπὶ τὴν ταινία αὕτη, καὶ ἴσως σὲ προσεχῆ φιλμ οἱ σκηνοθέτες τοῦ Χόλλυγουντ ἐκμεταλλεθῶν τὴν βαθεῖα παθητικὴ φωνὴ τῆς Μπριγκίττε.



Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο συχαίρει τὸ Μικυ - Μάους... (Γελοιογραφία Παριζιάνικου κινηματογραφικοῦ περιοδικοῦ)